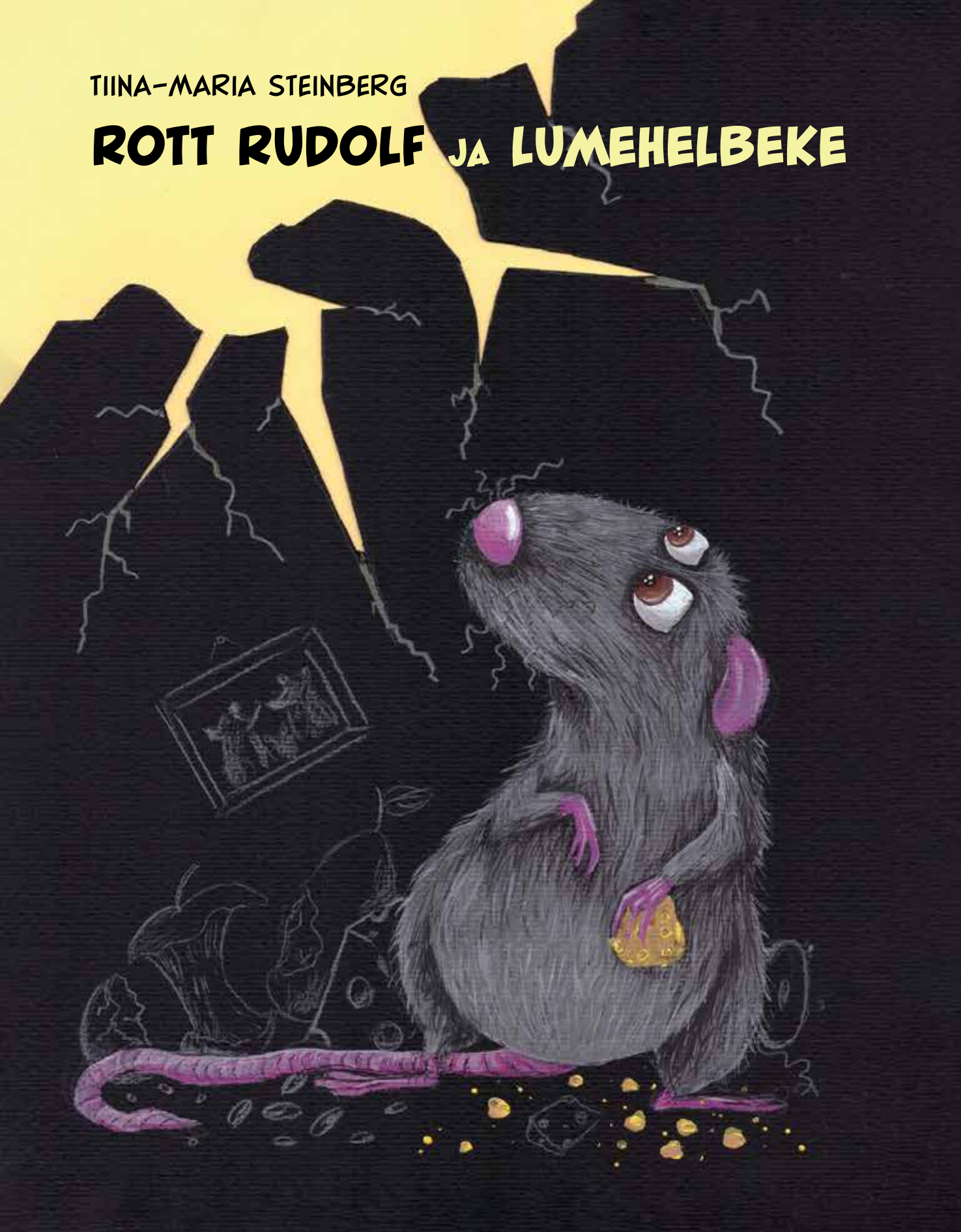

TIINA-MARIA STEINBERG

ROTT RUDOLF JA LUMEHELBEKE

Toimetaja: Heli Hallik
Illustraator: Jana Valge
Kaante kujundus ja küljendus: Jaan Lehismets

Teose sisu eest vastutab autor

© Kõik õigused kaitstud

ISBN 978-9916-668-44-3

Pärnu 2022

Trükk: MJ Konsult

Hea Tegu kirjastus
www.fil.ee

Rott Rudolf elas Kadriorus, Rudolf Tobiase tänaval, kus asus muuseas ka restoran Rudolf. Mõistagi ei teadnud rott Rudolf midagi mehest, kelle nimelisel tänaval ta elas, ega olnud ta sattunud ka omanimelist restorani külastama. Selle nime andis talle isa, kellele ta oli tundunud lihtsalt Rudolphi moodi. Teda võis kutsuda ka Ruudiks või Rutsiks, aga Rudolf kõlas palju peenemalt ja suursugusemalt. Nii palju siis nimedest.

Rudolf pesitses ühe vana puumaja keldris, kus ta kunagi tühja kõhtu kannatama ei pidanud. Tädi Maali hoidis kartuleid ja juurikaid keldris, nagu seda ennevanasti ikka tehti. Need aitasid Rudolfil talve muretult üle elada. Kui ilmad soojaks läksid, leidis ka väljaspool maja üht-teist hamba alla pista.

Rudolf oli oma eluga üsna rahul. Välja arvatud üks asi, mis tema muidu nii siledale ninale aeg-ajalt sügava murekortsu tekitas. Ta oli juba mõnda aega unistanud pere loomisest, aga kuidagi oli juhtunud nii, et ta polnud seda õiget pruuti veel leidnud.

„Kui ilmad soojemaks lähevad, peab selle asja tõsiselt käsile võtma,“ kinnitas Rudolf endale. Kuna tal polnud rääkida kellegagi peale iseenda, siis oli see üsna tavapärane, et ta endaga kahekõnet pidas.

Ühel päeval kuulis Rudolf suurt kõmakat, mis kogu maja keldrini värisema pani. Natuke aega oli vaikus, aga siis hakkasid löögid korduma, nii et polnud enam hoo ega hoobi vahet. Müra oli lausa kõrvulukustav – eriti veel roti pisikestele kõrvadele. Äkki märkas Rudolf seinapraost sissetungivat valgust ja sai aru, et tema pesitsuskoht tahetakse hävitada. Ta kimas kanalisatsioonitorusse ja siis tuttavat käiku pidi majast välja.

Õues oli ilus – päike paistis ja lumehanged olid juba peaaegu ära sulanud.

Rudolf jooksis tagasi vaatamata kõrvalmajani ja uuris, kuidas sellesse sisse pääseda. Maja oli suur ja kõvast materjalist – selle seintele ei hakanud Rudolphi hammas peale.

„Mingi võimalus peab ju ometi olema,“ arutles rott endamisi, kui oli paar tiiru ümber maja ära teinud. Äkki märkas ta maa sees üht avaust,

mis oli piisavalt suur, et sellest sisse pugeda. Rudolf ei olnud mingi pisike tegelane, vaid umbes poole keskmise kassi mõõtu elukas, kes isegi hiirekuningatele hirmu nahka ajas. Ja ega Rudolf neid kartnud ka. Tänapäeva ärahellitatud hiireküttidest ei olnud Rudolphi-sugusele rotile mingit vastast.

Rudolf vupsas august sisse ja sattus majja viivasse kanalisatsioonitorusse. Selle lõpust pääses ilma vaevata ruumikasse keldrisse.

„Küll on hea, et ei pidanud seekord oma hambaid kulutama,“ rõõmustas ta. Närinud oli ta viimasel ajal liigagi palju ja nüüd pidid hambad vahepeal veidi kasvama.

Teadupoolest kasvavad roti hambad kogu aeg ja, et need liiga pikaks ei kasvaks, peab ta palju närima.

Rudolf väristas vurre ja nuhtas hoolega õhku, et kindlaks teha, kas läheduses ka midagi söödavat leidub.

„Küll siin lõhnab imelikult,“ imestas ta. Magusate mugulate lõhna ei tundnud ta igatahes üldse. Rudolf liikus kummalise lõhna suunas, ronis millegi peale ja pugesi siis millegi sisse. Mis see oli, sellest polnud rotil õrna aimu ja sel polnud ka tol hetkel tema jaoks mingit tähtsust. Oleks ta ainult teadnud, kui kaugemale see miski teda kodupaigast viib.

Rudolf oli jõudnud sihtmärgini ja maiustas kirjutuslaua sahtlisse unustatud küpsistega. Ta ei saanud enne pidama, kui oli kogu krabiseva pakendi sisu nahka pistnud. Nüüd tundis rott suurt rammestust ja andis sellele järele.

Kes teab, kaua Rudolf pöönanud oli, kui ta ärkas kummalise hääle peale ja tundis, et kogu maailm kõikus. Ja tema ise koos maailmaga. Ümberringi oli pime nagu kotis, ometi ei olnud ta ju kotis. Ükskord oli ta sattunud küll kartulikotti ja nii, et selle suugi seoti kinni. Muidugi aitasid Rudolphi teravad hambad tal sellest täbarast olukorrast pääseda. Ja kord oli ta näinud und, et oli kartulikotis. Kui ta silmad avas, siis ta enam kotis ei olnud ja hambaid ei olnudki tarvis käiku lasta.

Aga nüüd? Oli ta siis kotis või mitte? Ega seda saanud muidu kindlaks teha, kui hammastega proovida. Rudolf lõi hambad haagise kattesesse ja proovis sellesse auku närida.

„Miks küll maailm nii imelikult kõigub?“ tiirles roti peas küsimus. „Katsu sa siis niimoodi närida ...“

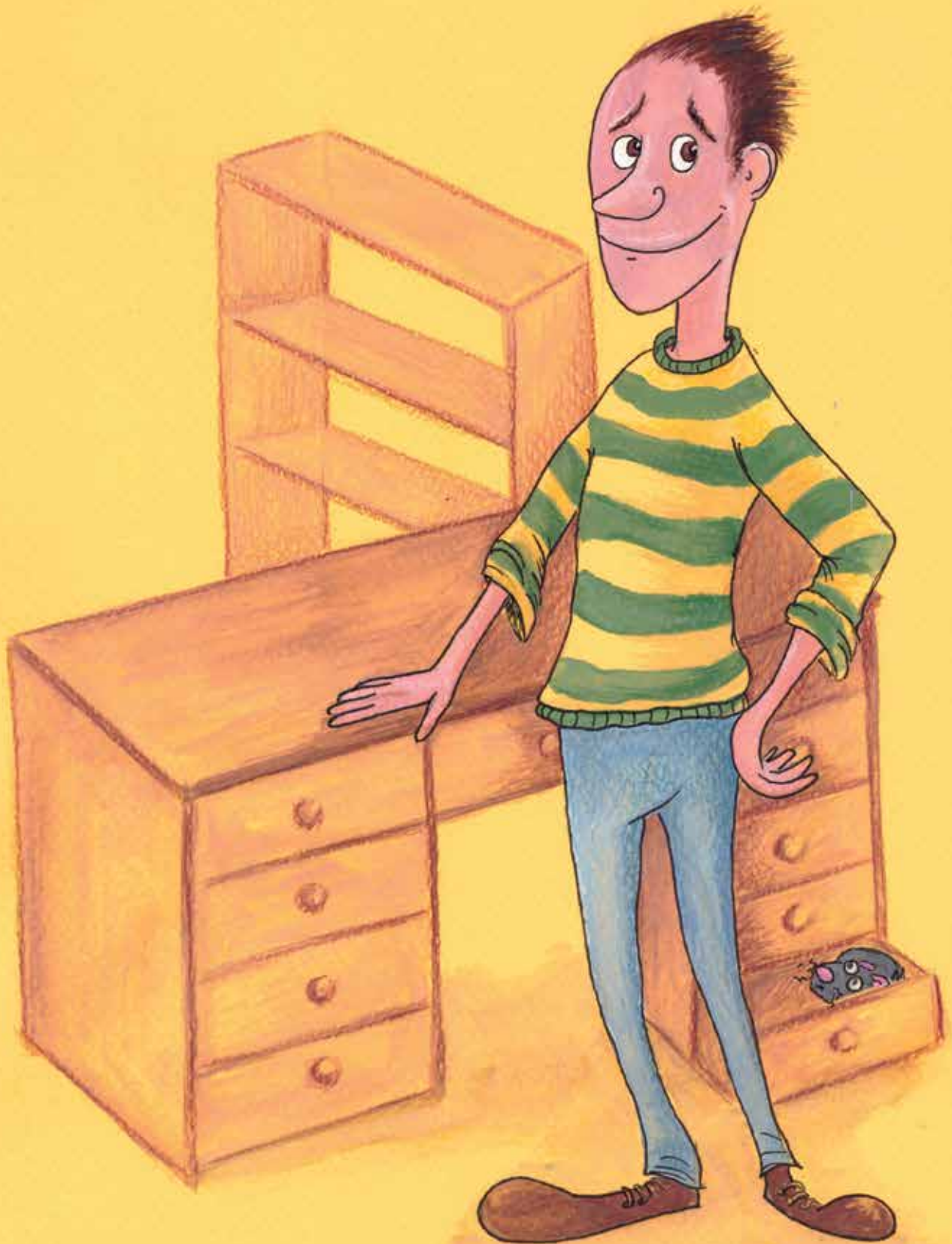
Tundus, et kulus terve igavik, enne kui august helesinine taevas paistma hakkas. See oli roti jaoks tavatu vaatepilt. Kui ta oli augu veel pisut suuremaks närinud ja oma pea sealt välja pistnud, märkas ta, et puud kihutavad temast suure kiirusega mööda. Jooksvaid puid polnud ta ka varem näinud. Rudolfi pea hakkas ringi käima ja tuul tahtis tema pisikesed kõrvad minema viia.

„Tuleb ruttu tagasi pageda,“ andis ta iseendale head nõu.

„Ehk ei ole see veel maailma lõpp, vanapoiss,“ lohutas ta ennast, vahetides üksisilmi august paistvat sinist taevast. Aga siis ... äkki läks kõik pimedaks ja kõikumine lõppes järsu jõnksuga.

„Mis siis nüüd?“ imestas rott. Ta surus ennast oma suure vaevaga näritud august välja ja tegi pika-pika hulljulge kaugushüppe tundmatusse. Tegelikult maandus ta keset Raudsepa pere garaaži. See oli väiksem kui too, kust tema seiklus algas, aga muidu paistis olevat kelder nagu kelder ikka. Rudolf ei osanud aimatagi kui paljude kilomeetrite kaugusel ta omanimelisest kodutänavast asus ega teadnud, et ei näe oma armsaid sugulasi enam kunagi. Aga seetõttu ootas teda ees palju uskumatult põnevaid seiklusi ja uusi sõpru.

„Laud on kohal,“ lausus pereisa Tambet tuppa astudes, „tõin ühe riulika, see mahub just laua kõrvale nurka ära.“

„Mulle ei meeldi, et sa töö juurest neid vanu asju koju tassid. Oleksime võinud ikka uue laua osta,“ kostis selle peale pereema Angela.

„Ära enne räägi, kui sa pole lauda näinud. See on ainult mõne aasta minu kabinetis olnud, nüüd telliti mulle uus ergonomiline mööbel ja vana kanti maha.“

„Olgu-olgu. Pese käed ära ja tule sööma!“

„Kas poja on trennis?“

„Jah, ta ütles, et tuleb natuke hiljem. Neil on homme võistlus. Ma rääkisin täna oma õeraasuga, tal on suur mure.“

„Mis mure? Ehk saame aidata?“

„Ma ei tea. Olen pool päeva selle peale mõtelnud. Angeelikale pakutakse ametikõrgendust, aga selleks peab ta kolm kuud välismaal ennast täiendama,“ ütles Angela, „Eestis ei pidanud selliseid koolitusi olema. Tal ei ole Alissat kusagile jätta. Tüdruk on veel liiga noor, et üksi hakkama saada.“

„Kolm kuud? See pole ju väga pikk aeg. Võtame Alissa nii kauaks enda juurde. Mina ei näe selles küll mingit probleemi. Robi oleks selle üle hiiglana õnnelik,“ kostis Tambet.

„Arvad? Koera pidi naabinaine enda juurde võtma. Lumepall on ju Endla koera kutsikas.“

„No näed, siis ongi küsimus lahendatud.“

„Üks asi on veel,“ lausus Angela nina kirtsudades, „Lissal on rott ...“

Kaasa vastumeelsust rottide suhtes teadis Tambet hästi. Nende poeg Robertogi oli omale rottu tahtnud, aga selle peale oli ema kindla „ei“ öelnud.

„Ehk sa suudad siiski kolm kuud rotiga ühe katuse all elada? Me ei saa ju nõuda, et Alissa oma rotist loobuks. See oleks lihtsalt südametu.“

„Ohh,“ ohkas Angela raskelt.

„Paneme reeglid paika ja siis ei ole hullu midagi. Lepime kokku, et rott hakkab elama Lissa toas ja elutuppa ei tule. Sel ajal, kui Lissat kodus ei ole, peab rott puuris kinni olema. Siis sa isegi ei näe teda,“ kinnitas Tambet.

„Hea küll, rääkisid mu ära. Aga olgu siis tõesti nii, et rott elab Lissa toas ega satu mu silma alla,“ nõustus Angela.

„Kokku lepitud,“ lubas Tambet.

Selle peale haaras Angela telefoni: „Helistan kohe oma õeraasule ja rõõmustan teda.“

„Mis Anka arvas?“ uuris Tambet, kui kaasa oli õega kõneluse lõpetanud.

„Ohh, ta oli nii õnnelik ja palus sulle tänusõnad edasi öelda,“ vastas naine, „ja Alissa on hea meelega nõus meile tulema.“

„No mis ma ütlesin! Rotist ka rääkisid?“ küsis Tambet, endal krutskeid täis koolipoisi nägu peas.

„Rotist?“ Robi oli nii vaikselt tuppa astunud, et ema-isa ei märganudki.

Roberto isa puhkes poega nähes naerma ja vastas: „Küll sul on terav kõrv, kui rotist jutt käib.“

„Paps, mis rott?“

„Seda, et meile tuleb kolmeks kuuks elama üks valge rott. Oled nõus?“

„Eee ...“ ei saanud Roberto mitte millestki aru.

„Tädi Angeelika läheb välismaale õppima ja Lissa tuleb selleks ajaks meie juurde elama. Koos rotiga,“ lisas isa.

„Päriselt? Aga ...“ vaatas Roberto küsivalt ema poole.

„Emps on nõus. Aga ainult sellisel tingimusel, et rott hakkab elama Lissa toas ja kui Lissat kodus pole, peab rott puuris kinni olema.“

„Muidugi,“ vastas üliõnnelik Robi, „millal Lissa meile kolib?“

„Ma arvan, et juba sel laupäeval,“ vastas ema.

„Peame siis Lissale toa valmis sättima. Nüüd kulub see minu vana kirjutuslaud marjaks ära,“ sõnas isa. „Robi, kui sa ära sööd, siis ma palun väheke sinu abi. Tõin täna töö juurest oma vana laua ära ja ühe riuli ka. Palun, et sa aitaksid mul need garaažist tuppa tassida.“

„Muidugi aitan!“ vastas poiss õhinal.

Hilisõhtuks oli Lissa tulekuks tuba valmis seatud. Selle juures oli terve Raudseppade pere ametis olnud ja tulemus oli tõesti armas. Nüüd jäi ainult oodata tüdrukut ennast ja rottu.

Laupäeva keskpäeval, kui Lissa ema oli lennukile saadetud, nad tulidki.

„Tere tulemast koju, Lissa,“ lausus Roberto isa.

„Me kõik tahame, et sa tunneksid ennast nagu kodus,“ kinnitas tädi Angela.

Lissa naeratas õnnelikult ja Robi tegi talle ülemeelikult silma. Alissa oli ilus, pikkade heledate patside ja siniste silmadega tüdruk. Kui ta naeratas, siis ilmusid tema põsekestesse vallatud naerulohud. Ja naeratada Lissa armastas. Roberto oli omale alati õde või venda tahtnud nagu paljudel tema klassikaaslastel. Nüüd, kui Lissa nende juures elas, oligi tal justkui õde. Lissa ja Robi klappisid omavahel hästi. Nad mõlemad armastasid loomi ja linde. Neid oli neil nüüd kahepeale kokku päris mitu. Robertol oli papagoi Jako, kass Kurr ja vares Kraakos, kelle ta eelmisel aastal oma toas üles kasvas. Tõsi küll, Kraakos käis viimasel ajal tal rohkem külas ega elanud enam alaliselt poisi toas. Ta oli enda jaoks avastanud metsiku vareseelu võlud ja nautis rohkem kiikumist puude latvades kui oma rippivas pesakeses. Kiikuda armastas ta aga endiselt.

Nüüd oli lisandunud uus asukas – Lissa rott Lumehelbeke. Roberto oli rotist väga vaimustatud.

„On ikka võimas saba,“ ei jõudnud poiss ära imestada. Rott armastas Roberto õlal istuda ja kogu tema olekust paistis, et ta naudib sealt avanevat avarat vaadet. Küllap ta tundis ennast nagu mäeharjal seisev inimene. Lumehelbekesele meeldis väga ka see, kui tema kasukat sasiti. Nüüd oli tal kohe kaks kasukasasijat ja elu oli mõnus. Siis kui Lissat kodus polnud, pidi Lumehelbeke puuris istuma. Nii ei olnud ohtu, et ta Robi ema ehmatada võiks.

